

Všechny naráz otočily hlavy a podívaly se na mě, čtyři páry jasných pichlavých očí a našpulených rtů.

„Jsi nějaká pobledlá, Gemmo,“ prohlásila Mabel Cookeová svým zvučným hlasem. „Víš jistě, že máš dostatek vlákniny, drahá? Když si dáš po ránu ty báječné nové otruby, které mi doporučil doktor Foster, budeš chodit na záchod jako hodinky. Úžasně to funguje, aby se člověk pročistil.“ Naklonila se blíž a teatrálním šepotem hlasitým tak, že ho slyšela celá čajovna, dodala: „A je to mnohem levnější než ta věc, při které ti podráždí celé tlusté střevo, drahoušku.“

Viděla jsem, jak na mě pár u vedlejšího stolu vykulil oči, a cítila jsem, jak rudnu. „Ehm... děkuju, paní Cookeová. A teď mi povězte, co si dá...“

„Včera jsem v Oxfordu potkala tvoji matku,“ přerušila mě Glenda Baileyová z druhé strany stolu. Jako obvykle měla rty nalíčené zářivě růžovou rtěnku, která se přílišně tloukla s růží na tvářích, ale celkový efekt byl svým způsobem okouzlující. Glendě bylo osmdesát, ale působila spíš na osmnáct, a její koketní chování se dokonale hodilo k dívčímu vzhledu. „Nenechala si nedávno udělat vlasy?“

Upřímně řečeno, neměla jsem nejmenší tušení. Vrátila jsem se teprve před šesti týdny a připadalo mi, že matka vypadá pořád stejně, i když měla nejspíš jiný účes než při mé poslední návštěvě Anglie.

„Ehm... ano, myslím, že ano.“

Glenda nesouhlasně mlaskla jazykem a rozrušeně zamrkala řasami. „Otřesný účes, vážně otřesný. Tak plochý a beztvary. Nejspíš zašla k jednomu z těch nových nóbl kadeřníků v Oxfordu, že?“

„Ano, myslím, že ano.“

Kolem stolu se ozvalo několiké hlasité zalapání po dechu.

„Měla přijet k Bridget sem do vesnice,“ prohlásila Mabel nesouhlasně. „Nikdo ti tak neumyje a nevyfouká vlasy jako naše Bridget. Když jsem u ní byla naposledy, dokonce mi dala modrý přeliv zdarma.“ Spokojeně se poplácala po hlavě a pak se na mě zamračila. „Vážně, Gemmo! Dnešní mladí kadeřníci nevědí nic o tom, jak vlasy pořádně nadzvednout a dodat jim objem. Nevím, proč tvoje matka chodí do těch nových hogo fogo salonů.“

Možná proto, že ne každý chce chodit s vatovou helmou na hlavě, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem raději nic neřekla.

„Je to proto, že nemají žádný pojem o výdrži,“ vložila se do hovoru Florence Doylová. V prosté, klidné tváři měla nezvykle vážný výraz. „Nikdy nezažili válku a nemají ponětí o přidělovém systému. Nevědí, jak zařídit, aby věci vydržely co nejdéle. Lidé si dneska myjí vlasy hrozně často,“ otrásla se.